

Sygnatura akt V GC 1/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dzierżoniów, dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dams

Protokolant: Dorota Magdziarczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa **J. M.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę 5 338,20 zł

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.338,20zł (pięć tysięcy trzysta trzydzieści osiem złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 3 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.684zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: V GC 1/17

UZASADNIENIE

J. M., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. M. z/s w B., pozwem z dnia 24 października 2016r. domagał się od Towarzystwa (...) S.A. w W. zapłaty kwoty 5 338,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonym od dnia 3 lipca 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Uzasadniając roszczenie powód podał, że L. K. umową z dnia 29 maja 2015r. przeniosła na niego swoją wierzycelność względem ubezpieczyciela sprawcy szkody. C. została poszkodowana w wypadku komunikacyjnym z dnia 27 kwietnia 2015r., w którym uszkodzony został jej pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) (szkoda całkowita). Wskutek kolizji poszkodowana zmuszona była nająć samochód zastępczy na okres 31 dni. Powód, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, w dniu 28 kwietnia 2015r. wynajął poszkodowanej samochód marki F. (...), co potwierdzono umową najmu nr (...). W dniu 29 maja 2015r. z tego tytułu powód wystawił poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 338,20 zł (140 zł x 1,23 x 31 dni). Dysponując umową cesji powód zwrócił się do strony pozwanej o uregulowanie należności za najem pojazdu zastępczego, jednak pozwana odmówiła zapłaty w całości.

W dniu 21 listopada 2016r. Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. V GNc 2052/16.

W złożonym dnia 22 grudnia 2015r. sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. Pozwana uznała co do zasady swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia szkodowego z dnia 27 kwietnia 2015r., jednakże zarzuciła brak legitymacji procesowej po stronie powoda, a to z tej przyczyny, że w dacie przelewu wierzycelności poszkodowana nie posiadała już uprawnień do domagania się odszkodowania z tytułu spornej szkody. Zdaniem pozwanej bowiem poszkodowana zawarła z nią telefoniczną ugodę, w której zgodziła się na ustaloną przez pozwaną kwotę odszkodowania jako wyczerpującą jej wszelkie roszczenia wynikające z przedmiotowego zdarzenia. Strona pozwana nie podniosła innych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2015r. należący do L. K. pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) (klasa B) uległ uszkodzeniu na skutek kolizji drogowej. Ochrony ubezpieczeniowej sprawy zdarzenia (OC posiadaczy pojazdów) udzielało Towarzystwo (...) S.A. w W..

(Dowód: - okoliczności bezsporne)

Poszkodowana zgłosiła szkodę stronie pozwanej i ta przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w toku którego w dniu 26 maja 2015r. strony zawarły w formie telefonicznej ugodę. Na jej podstawie pozwana zobowiązała się do wypłacenia poszkodowanej tytułem szkody całkowitej w pojeździe kwoty 2 400 zł i dodatkowo kwoty 300 zł tytułem kosztów holowania pojazdu. W zamian poszkodowana nie musiała dokumentować kosztów naprawy.

(Dowód: - akta szkody na płycie CD z nagraniem rozmowy telef., k.50)

W dniu 28 kwietnia 2015r. poszkodowana najęła on od J. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. M. z/s w B., pojazd zastępczy marki F. (...) o nr rej. (...) (klasa B) za kwotę czynszu 140 zł netto + Vat za dobę.

Pojazd miał zapewnić poszkodowanej podobne możliwości funkcjonowania w życiu codziennym, jak przed kolizją, w tym służyć jej do dojazdów do lekarza.

(Dowód: - umowa wynajęcia samochodu nr (...), k.19,

- protokół wydania pojazdu, k. 20,

- oświadczenie poszkodowanej, k.13)

Po upływie 31-dniowego okresu najmu, w dniu 29 maja 2015r., powód wystawił poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 338,20 zł, płatną w terminie 14 dni.

W dniu 29 maja 2015r. powód zawarł z L. K. umowę cesji, której przedmiotem było roszczenie poszkodowanego względem strony pozwanej o zapłatę odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego.

(Dowód: - faktura Vat nr (...), k.14;

- protokół zwrotu pojazdu, k.21;

- umowa przelewu wierzytelności nr (...), k.16;

- zawiadomienia dłużnika o przelewie, k.17)

Strona pozwana odmówiła powodowi w całości zapłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 26 maja 2015r. likwidator pozwanej zawarł z poszkodowaną ugodę, wskazując jej jednocześnie, że zamyka ona drogę do dochodzenia ewentualnych dalszych roszczeń związanych z przedmiotową szkodą. Poszkodowana wyraziła zgodę na takie rozwiązanie i zawarcie ugody na wskazanych warunkach.

(Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 8.06.2015r., k.24;

- pismo strony pozwanej z dnia 4.11.2015r., k.23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezsporna w sprawie była okoliczność odpowiedzialności strony pozwanej za skutki szkody komunikacyjnej z dnia 27 kwietnia 2015r. Bezspornym było również, że poszkodowana najęła u powoda pojazd zastępczy na okres 31 dni. Sporna okazała wyłącznie legitymacja czynna powoda, gdyż zdaniem pozwanej poszkodowana zrzekła się roszczeń związanych z przedmiotowym najmem w ugodzie z dnia 26 maja 2015r. Strona pozwana nie podniosła natomiast żadnych zarzutów co do długości okresu najmu, czy też wysokości wynikającej z umowy dobowej stawki najmu.

Sama zasadność roszczenia do ubezpieczyciela o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego nie budzi wątpliwości w świetle przyjęcia idei, że utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową (tak SN w wyroku z dnia 8 września 2004r., IV CK 672/03). Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na najem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Wydatki konieczne w tym przedmiocie oznaczać będą w zasadzie czynsz najmu pojazdu zastępczego zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego, ustalony w oparciu o stawki przyjęte na danym rynku lokalnym. Klasa pojazdu zastępczego nie była przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu.

Strona pozwana wywodziła w sprawie, że poszkodowana w ugodzie z dnia 26 maja 2015r. zrzekła się wszelkich roszczeń odszkodowawczych ponad ugodzoną kwotę 2 700 zł. W ocenie Sądu stanowisko to jest jednak nieuzasadnione. Na poparcie swoich twierdzeń strona pozwana przedstawiła zapis jednej rozmowy telefonicznej, z której wynika jednak tylko tyle, że strony uregulowały ugodą wyłącznie kwestię związaną z odszkodowaniem za szkodę całkowitą w pojeździe oraz odszkodowaniem za holowanie uszkodzonego pojazdu. Przedstawiony zapis rozmowy rozpoczyna się bowiem wstępem pracownika pozwanej: „w związku z naszą wcześniejszą rozmową na temat uszkodzeń (!)”, po czym następuje oferta zapłaty z tego tytułu przez pozwaną kwoty 2 400 zł, a wraz odszkodowaniem za holowanie łącznie kwoty 2 700 zł. W zamian poszkodowana została zwolniona z wymogu dokumentowania kosztów naprawy (? choć była to szkoda całkowita) i likwidator stwierdził, że „taka ugoda na taką kwotę zamyka dalsze roszczenia związane z tą szkodą do W.”. W przekonaniu Sądu cały kontekst tej rozmowy sprowadzał się wyłącznie do kosztów naprawy i wartości pojazdu oraz jeszcze kosztów poniesionych przez poszkodowaną na holowanie. W żadnym momencie nie rozmawiano i nie negocjowano innych potencjalnych skutków zdarzenia szkodowego, jak uszczerbek na zdrowiu poszkodowanej, czy koszty najmu pojazdu zastępczego właśnie. Co więcej, poszkodowana wahała się, czy odszkodowanie zaproponowane jej z wprost wymienionych tytułów będzie dla niej wystarczające. Wreszcie w żadnym momencie rozmowy nie zawarto stwierdzenia – na które obecnie powołuje się strona pozwana – że omawiana ugoda zamknie poszkodowanej drogę do dochodzenia roszczeń innych niż związane z wartością pojazdu i jego holowaniem, a poszkodowana wyraziła zgodę na takie rozwiązanie i zawarcie ugody na wskazanych warunkach. W szczególności zrzeczenia takiego nie można wywodzić z wyartykułowanego przez likwidatora na zakończenie rozmowy zwrotu: „zamyka dalsze roszczenia”, skoro nie wyraził on wprost, że chodzi o roszczenia odmiennej natury od tych, jakie były przedmiotem negocjacji stron. Rację ma zatem powód wywodząc w procesie, że gdyby rozumieć przedmiot ugody w sposób, na jaki powołuje się obecnie pozwana, to należy by ją uznać za nieważną z mocy art.58 § 2 k.c., gdyż niewątpliwie naruszałaby ona zasady współżycia społecznego. Pozwana proponując taką ugodę zachowałaby się bowiem dalece nieojajalnie, celowo zmierzając do wykorzystania niewiedzy osoby nieprofesjonalnej, przy czym należy stwierdzić, że ustępstwa (art.917 k.c.) poczynione przez pozwaną względem poszkodowanej nawet w odniesieniu do roszczenia dotyczącego wartości pojazdu są wątpliwe, skoro polegały one na zwolnieniu poszkodowanej „z obowiązku” dokumentowania kosztów naprawy, który to obowiązek – jak wynika z orzecznictwa sądowego – nie istnieje. Także zaproponowane w ugodzie odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej było wręcz niższe (o 50 zł) od kwoty odszkodowania wynikającej z opracowanej przez pozwaną wyceny nr (...) z dnia 6 maja 2015r. (w aktach szkody na płycie CD, k.50). Trudno też mówić o skróceniu na skutek ugody czasu trwania postępowania likwidacyjnego, skoro wypłata nastąpiła i tak w 29-30 dni od zgłoszenia szkody, a więc w ustawowym terminie.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku innych zarzutów pozwanej (art.230 k.p.c.), na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów i przepisów art.361 k.c. w zw. z art.13 ust.2 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym na podstawie przywołanych przepisów orzeczono, jak w pkt I sentencji wyroku z dnia 22 marca 2017r. Odsetki ustawowe zasądzono na podstawie

art.481 k.c. w zw. z art.56 ustawy z dnia 9.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., jak w pkt II wyroku. Powód, który wygrał niniejszy spór w całości, poniósł koszty obejmujące całą opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 267 zł i koszty zastępstwa prawnego w kwocie 2 417 zł (na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu sprzed 27 października 2016r., + opłata skarbową od pełnomocnictwa).